

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 4To/82/2012
Identifikačné číslo súdneho spisu: 7612010137
Dátum vydania rozhodnutia: 21. 11. 2012
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. František Ševčovič
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2012:7612010137.1

Uznesenie

Krajský súd v Košiciach, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Františka Ševčoviča a sudcov JUDr. Marty Goliášovej a JUDr. Martina Michalanského, v trestnej veci proti obžalovanému C. Č., pre prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr. zák., na verejnom zasadnutí konanom dňa 21. novembra 2012, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves zo dňa 11.4.2012, sp. zn. 3T 34/2012 takto

rozhodol:

Podľa § 319 Tr. por. z a m i e t a odvolanie obžalovaného C. Č..

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresného súdu bol obžalovaný C. Č. uznaný za vinného z prečinu zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr. zák. na tom skutkovom základe, že

v dobe od apríla 2011 doposiaľ, ako otec mal. Q. Č., nar. XX.X.XXXX, mal. N. Č., nar. XX.X.XXXX, mal. Q. Č., nar. XX.X.XXXX, v l. R. C. a inde, hoci mohol, neprispieval riadne a včas na ich výživu, i keď mu táto povinnosť vyplýva z § 62 Zákona o rodine a podľa rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves, sp. zn. 8C 1/2010 zo dňa 11.3.2010 právoplatným 16.3.2010 mal prispievať vždy do 15. dňa v mesiaci vopred sumou po 60,- Eur na každé z detí, na mal. Q. Č. do júna 2011, do rúk Š. Č. - matky detí, čím mu vznikol dlh na výživnom 1.140,- Eur.

Za to mu okresný súd uložil podľa § 207 ods.1 Tr. zák. s použitím § 38 ods.3 Tr. zák., § 36 písm. j) Tr. zák. trest odňatia slobody v trvaní 5 (päť) mesiacov.

Podľa § 49 ods.1 písm. a) Tr. zák. mu výkon trestu odňatia slobody podmienene odložil a podľa § 50 ods. 1 Tr. zák. mu určil skúšobnú dobu v trvaní 12 (dvanásť) mesiacov.

Proti tomuto rozsudku, ihneď po jeho vyhlásení, odôvodnení a poučení o opravnom prostriedku zhlásil odvolanie čo do viny obžalovaný. V písomných dôvodoch uviedol, že po rozvoze boli nepľnoleté deti N. Č. a Q. Č. zverené do starostlivosti matky. Skoro za celé žalované obdobie matka nemala snahu zabezpečiť deťom vhodné podmienky na bývanie v spoločnej domácnosti. Syn N. sa naďalej zdržuje uňho. Keďže je nezamestnaný, nemôže si riadne plniť svoju vyživovaciu povinnosť.

Na základe podaného odvolania krajský súd podľa § 317 ods.1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolateľ podal odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie obžalovaného nie je dôvodné.

Okresný súd postupoval správne a v súlade so zákonom pri zisťovaní skutkového stavu veci, keď na hlavnom pojednávaní vykonal všetky dostupné a potrebné dôkazy, tieto jednotlivito, aj vo svojom súhrne náležite vyhodnotil a dospel tak ku správnym skutkovým zisteniam. Skutkový stav ustálený okresným súdom si v plnom rozsahu osvojil preto aj odvolaní súd. Pokiaľ ide o skutkové zistenia okresného súdu

aj vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného odvolací súd zistil, že tieto sú podrobne rozobraté vrátane hodnotenia vykonaných dôkazov v odôvodnení preskúmaného rozsudku.

Keďže odvolací súd sa so zisteniami okresného súdu stotožňuje, odkazuje na dôvody rozsudku a k odvolaniu obžalovaného považuje za potrebné zvýrazniť.

Vykonanými dôkazmi bolo preukázané, že obžalovaný ako otec mal. Q. Č., mal. N. Č. a mal. Q. Č., hoci mohol, neprispieval riadne a včas na ich výživu k rukám matky pričom samotná jeho obrana spočívala v tvrdení, že výživné nemohol poslať v určených výškach, keďže nemal žiaden príjem, ktorý by mu dovoľoval výživné platiť.

Podľa § 62 ods.1 Zákona o rodine plnenie vyživovacej povinnosti rodičov k deťom je ich zákonná povinnosť a každý rodič bez ohľadu na svoje schopnosti, možnosti a majetkové pomery je povinný plniť svoju vyživovaciu povinnosť v minimálnom rozsahu vo výške 30% zo sumy životného minima na nezaopatrené neplnoleté dieťa alebo na nezaopatrené dieťa podľa osobitného zákona.

Z dokazovania, ktoré okresný súd veľmi detailne vykonal a vyhodnotil aj krajský súd prijíma záver, že obžalovaný bol spôsobilý, aby v reálnej novej výške plnil výživné, a to aspoň čiastočne, čo však neurobil. Za plnenie výživného naturálnou formou pritom nemožno považovať zakúpenie drobných spotrebných predmetov pre dcéru Q. a syna N.. Vzhľadom na tieto skutočnosti nie je možné stotožniť sa s argumentmi obžalovaného uvádzanými v podanom odvolaní voči prvostupňovému rozhodnutiu, argumentujúc finančnými ťažkosťami a neschopnosťou udržať si pracovné pozície u rôznych zamestnávateľov.

Okresný súd nepochybil ani pri právnom posúdení skutku zisteného vo výroku napadnutého rozsudku. Tak ako je ustálený skutok v napadnutom rozsudku, konanie obžalovaného správne kvalifikoval ako prečin zanedbania povinnej výživy podľa § 207 ods.1 Tr. zák., pretože obžalovaný najmenej 3 mesiace v období 2 rokov neplnil z nebanlivosti zákonnú povinnosť vyživovať iného.

Pokiaľ ide o trest, krajský súd konštatuje, že okresný súd správne vychádzal pri rozhodovaní o treste z ustanovení § 31 a § 34 Tr. zák., teda z účelu trestu a zásady jeho ukladania a uložený podmienený trest, keďže prevažuje pomer poľahčujúcich okolností v sadzbe zníženej hornej hranice o jednu tretinu je i z pohľadu krajského súdu nielen zákonný a správny, ale aj primeraný, a to zo všetkých hľadísk viažucich sa k ukladaniu trestu.

To boli dôvody, pre ktoré krajský súd o odvolaní obžalovaného rozhodol tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu ďalší riadny opravný prostriedok nie je prípustný.